

Smy

FRAM KAMERATER

MOTTATT

for Samt. 1986

20 OKT. 1986

SEPTEMBER - 1986

VELG ET VARIERT * YRKE:

* ett på en gang

BLI HUSMOR

MASSE SPENNING
Statistikken viser at de aller fleste dødsulykker skjer i hjemmet

INGEN LØNN!
Penger er jo ikke alt

SOSIALE MULIGHETER

Pene menn fra Kunnskapsforlaget og Dreyer, rørlegger, feier og et antall unger etter behov

RING!
RING!

GUNSTIGE STØYFORHOLD

Hvis man klarer seg uten støvsuger, trekker ut telefonen, demonterer dørklokka, bokotter

Gunnar Haugan og hiver ut ungene

REGULERT ARBEIDSTID

fra kl. 6.00 til 23.30

ANSETTELSE ETTER NÆRMERE AVTALE MED SOGNEPRESTEN

Kunnenes plass etter Hilleslandsdammen?

INNHOLD:

Leder: KK-kampanja kan starte et nytt oppsving	s. 3
Verving eller løssalg?	s. 5
Kvinneutvalget er i gang	s. 6
Arbeiderklassens stilling i partiet og i samfunnet	s. 7
Normalarbeidsdagen og gjennomføring av arbeidstidsforkortelsen	s. 10
Krig, angår det oss?	s. 11
Kritikk av nominasjonskriteriene	s. 12
Hva skal vi med AKP?	s. 13
Nytt arbeidsprogram	s. 17
Klassekampens siste nummer	s. 19
Nytt fra Oktober bokhandel	s. 20

FRIST FOR INNLEVERING AV STOFF

Frist for innlevering av stoff til neste nummer er torsdag 16. oktober kl. 1900.

Stoff levers Oktober Bokhandel, ferdig maskinskrevet, helst i god tid før fristen.

Dette nummeret er mer fylldig enn de foregående, men det er fremdeles plass til mer stoff. Særlig må det være uenigheter om arbeidstidsforkortelsen og normalarbeidsdagen. Forslag til nytt arbeidsprogram er og rommet og bør diskuteres.

Vi oppfordrer stadig til å bruke Fram Kamerater til å gjøre kjent ulike arrangement, her er det liten respons. Kanskje det ikke foregår noe?

LEDER:

KK - KAMPANJA KAN STARTE ET NYTT OPPSVING

Partiet har på mange områder stått i stampe i flere år. Vi har langsomt blitt færre. Vi har blitt mindre aktive. Folk legger mindre merke til oss på byen. Kanskje sniker følelsen av maktesløshet seg inn på flere av medlemmene: Motstanderen er så mektig - tida er ikke inne til revolusjonært arbeid akkurat nå. 70-åra er en ting. Kanskje 90-åra blir tida for nye opprør i de rike landa. Men ikke 80-åra?

Så opplever vi at partiet, gjennom en godt organisert kampanje greier resultater som selv de beste 70-åra ville vært fornøyd med. På 3 uker har vi nått 40% av målsettinga i KK-kampanja i som jobber i kampanjeutvalget hører daglig om nye "gjennombrudd": På en arbeidsplass i helse- og sosialsektoren abonnerer nå alle på KK! En aktivist har fått 10 - 12 abonnenter på stand, på gata. En annen aktivist som jobber med fornyingsarbeid hadde fått positivt svar fra 9 av 10 som ble spurt om å fortsette som abonnenter etc.. Kanskje er ikke 80-åra tida for det revolusjonære oppsvinget i Norge, men dette viser ihvertfall at det også nå er mulig å ha betydlige framganger, framganger som er nødvendig om det snart også skal bli en virkelig framgang for partiets helhetlige arbeid.

NOEN MOTSIGELSER I KAMPANJEN

KK-konferansen og diskusjoner med aktivister og lagsstyrer har reist noen spørsmål som er verdt å diskutere:

A) Verving på gata eller etter lister?

Vervinga her i distriktet til nå har i hovedsak vært etter lister. Det betyr at vi jobber med våre nærmeste venner eller folk vi har et personlig forhold til. Mange medlemmer har også til nå benyttet denne metoden i kampanjen og med godt resultat. Men, denne vervemethoden trekker i liten grad nye folk inn i vårt omland. Det er liten tvil om at det litt lenger utafor vår bevegelse nå finnes folk som ønsker kontakt med oss, som er på leitning etter en ny plattform, som er opprørsk. Disse treffer vi kanskje først og fremst gjennom verving utafor fabrikkporten eller med verveblokken på gata. Erfaringer har vist

at verving på gata er lett og gir store muligheter. Enkeltpersoner har på kort tid fått 2-3 abonnenter på stand. Kan dette legge grunnlaget for et breiere omland når vi neste år starter vervekampanjen?

B) Betydninga av at mange får resultater.

Det ser ut til at noen lag regner med at de skal greie målsettinga si ved at 30 - 40 % av medlemmene verver. Men husk at dette bare tilfredsstillende er av målene i kampanja. For oss er det viktig å bruke kampanja til å gjøre hele partiet mer aktivt, til å jevne ut forskjellene mellom superaktivistene og de som først og fremst er aktive gjennom møtevirksomhet. At nye medlemmer nå får erfaring fra at det går an å oppnå resultater, er for oss en investering i framtida. Og, som kjent er virksomhet uten investeringer før eller siden dømt til å gå under.

C) Betydninga av stand.

Noen lag har også gitt uttrykk for at dersom vervemålene sikres så er det

ikke så farlig med resten. Vi er uenig i dette. Standsaktivitet er med på å synliggjøre partiet - et ledd i vår markedsføring. Vi kan ikke betale 10-tusener for å få annonser i de store avisene. Bare av og til greier vi å presse oss inn i radioens eller TV-ens nyhetssendinger. Men enda kan ingen ta fra oss retten til å markedsføre oss på gata, mann til mann. Vi sprer avisa, vi får kontakter - og vi hører nytt, får ideer. Vi tror denne gatevirksomheten, at vi er nært knyttet til "grasrota", er en av de viktigste effektene av KK-kampanja på lengere sikt.

Til slutt - selv om vi til nå har nådd gode resultater, så glem ikke at mye står igjen. De kortsiktige målene, mange verva og solgt, er enda ikke nådd: de siste 50 % blir de tyngste. Og, de langsiktige målene, et høyere nivå på arbeidet i årene framover, økt aktivisering av hele partiet, må også diskuteres av lagene når arbeidet oppsummeres så langt. Men - vi er nå på rett vei!

For kampanjeledelsen - PML

VERVING ELLER

LØSSALG ?

Høstens KK-kampanje er lagt opp med en serie løssalgs- og vervveuker. Alt skal organiseres og alt krever innsats. Hva skal vi satse på? Hva er viktigst?

MÅLSETTINGENE.

Ingen KK-kampanjer har til nå hatt så allsidige målsettinger. I 6 punkt er målene klart definert. Det dreier seg om å styrke KK i seg sjøl, men det dreier seg også om å bruke KK til å markedsføre partiet mer. Ved å stå på stand, selge til folk på jobb o.l. skal vi også bruke KK til å gjøre partiet mer utadvendt. Stort løssalg er et uttrykk for at mange har vært i kontakt med oss, diskutert politikk, blitt spurt om abonnement. Slik skal det faste løssalget lansere KK og partiet i bybildet. Løssalget blir i tillegg til å spre flere KK, vår kontinuerlige rekrutteringskampanje. Målsettingene med kampanja sier derfor klart at både løssalg og verving er viktig. Begge salgsformer må derfor forberedes grundig og gjennomføres.

Men:

HVA ER VIKTIGST ?

Kan vi sanke om at noe er viktigst? Jeg - og KK-utvalget - mener ja. Hovedelementet i kampanja er fortsatt vervingen av abonnenter. Dette er fortsatt den salgsformen som sikrer "varige kunder" og solid økonomi til avisa. Abonnenten er personen som systematiks blir kjent med politikken vår og som i framtida kan bli sympatisøre eller medlem. Fordi vi mener vervingen er viktigst, mener vi dette må sikres bevisst av laga. Spontant er det stor fare for at løssalgskampanjene blir selve innholdet i kampanja for mange.

VERV I ALLE FASER AV KAMPANJA.

Høstkampanja starter med ei løssalgsuke. Her er det viktig å raskt få alle i gang - gi hjelp til de som har problem med salget, gjøre salget til en kollektiv oppgave. Men, også i denne uka må verveblokkene være med.

START VERVINGA FRA FØRSTE UKA.

Vi oppfordrer særlig DS, lagsledere og KK-ansvarlige til raskt å verve sin første abonnent. Det gir utslag på statistikken og er med på å rette kampanja inn mot verving. Senere kommer tre perioder hvor det store vervearbeidet må planlegges:

1. VERVEUKA - UKE 38-39.

Hver enkelt må vite hva han/hun skal gjøre denne uka. Her blir markedet først og fremst tidligere abonnenter da KK sender ut gratisabonnement et uke til disse.

2. VERVING I PERIODEN MED KORTTIDS-TILBUD - ETTER UKE 40.

Her blir markedet i større grad nye folk. Arbeidsplassuka 13.-17.10 blir sentral.

3. DE FIRE INNSPURTUKENE.

Disse må også planlegges. Laga må ha egne opplegg for alle 3 periodene. Vi vil løpende rapportere om resultatet i et eget "KK-blad". Følg med! Lykke til!

For kampanjeledelsen - Per

KVINNEUTVALGET

ER I GANG

Etter lang tids oppstarting er partiets kvinneutvalg igang. Vi har bestemt oss for at vi nå i høst skal legge stor vekt på å lære oss å være utvalg. Selv om det er mye ugjort på "vårt" område både innad i partiet og eksternt kan ikke vi gjøre noe med alt på en gang.

Utvalgets viktigste oppgave vil bli å diskutere og utvikle politikk. Det gjør at vi ikke skal bli en fordelingssentral for oppgaver.

Vi har også tenkt å gjøre noe med den individuelle arbeidsstilen som ofte råder i vår bevegelse. Vi vil derfor jobbe sammen minst to stykker om enkeltsaker, vi vil prøve å lage fraksjoner på enkeltområder hvor partijenter jobber og vi vil prøve å bryte med "båstenkinga" ved å jobbe sammen med folk fra andre områder. Det siste vil bli viktig fordi kvinnevinklinga er nødvendig i all politikk og alt politisk arbeid for å nå målet vårt om et anna samfunn.

Kvinneutvalget har prioritert to hovedoppgaver i høst. Det første er normalarbeidsdagen, hvor vi håper å kunne gjøre noe sammen med folk fra faglig og RV i forhold til de lokale forhandlingene om hvordan arbeids-

tidsforkortelsen skal tas ut. Den andre prioriterte oppgaven er Kvinnefronten. Kvinnefronten starter sin rekrutteringskampanje 4. oktober. Fronten skal doble sitt medlemstall på de to månedene kampanjen varer. Og her må blant anna noen av utvalgsmedlemmene gjøre en innsats. Vi veit forresten at mange av partijentene ikke er medlemmer og det burde alle være. Passive som aktive medlemmer er viktig. Derfor meld deg inn, og verv gjerne medlemmer også. Det siste er også en utfordring til mannfolka.

Ellers vil kvinneutvalget også jobbe litt i forhold til Bøllekursene, kvinnenes situasjon i partiet, utvikling av marxistisk teori på kvinnespørsmål og "Vi finnes".

Dere vil nok få høre mer fra oss i framtida, men vi ønsker også å hører fra dere. Er det noen som har tips på hva vi kan gjøre noe med?

For Kvinneutvalget - Vigdis

FORTSATT FRA S. 11 KRIG, ANGÅR DET OSS

Jeg vil avslutte med et lite sitat fra R. Debray (Revolusjon, Pax-68. Handler om folkekrig i Latin-Amerika). På side 29 står: "...I denne forstand har alle de teoretiske verkene om Folkets Krig gjort like mye skade som gagn."

Javel. Men likevel oppfordrer jeg altså til slike studier. Håper noen har fattet interesse. Lykke til.

Gunnar.

ARBEIDERKLASSENS STILLING I PARTIET OG I SAMFUNNET

Siste årsmøte stilte parolen: Arbeideropprør i partiet med mønster fra kvinneopprøret.

Dette opprøret har ikke kommet. Hvorfor? I virkelighetens verden har jo arbeiderklassen som helhet og kvinnene som kjønn mye felles, begge er undertrykt, både i og utenfor partiet.

Det er likevel store forskjeller.

1. Den tradisjonelle industriarbeiderklassen synes å være på vei ut, kvinnene på vei inn.
2. Industriarbeiderne mangler et program og teori, kvinnene som kjønn har intellektuelle som har utviklet teori.
3. Kvinneopprøret har en bred basis i det virkelige liv, arbeideropprøret er vanskelig å øyne.

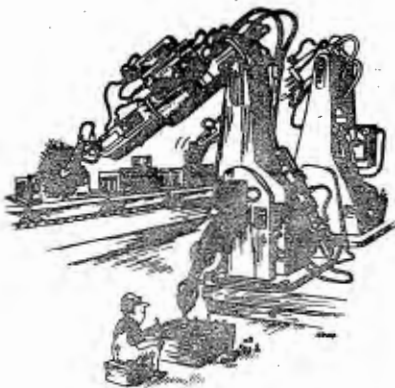
Ut fra dette var parolen om arbeideropprør ganske utopisk. I stedet har klasesammensetninga endra seg fra arbeiderklasse til laver småborger-skap.

Er så dette umulig å gjøre noe med? Må vi sitte å se på at industriarbeiderne mister sin betydning, sin sjøltillit og partiet mister sin klassekarakter? Vil et slikt parti fortsatt være et revolusjonsart arbeiderparti og vil det få noen betydning? Hvordan kan et slikt parti evne å knytte teori til praksis?

FORSLAG TIL ARBEIDERKLASSENS

1. Det stemmer ikke at den tradisjonelle arbeiderklassen er på vei ut. Bygg og anlegg, transport, handel og tjenesteyting vil fortsatt være like store. I industrien går vi gjennom en fase med omstilling og oppsplitting, men vi vil komme ut med både tradisjonell og ny industri, en bedre skolert arbeiderklasse som fortsatt vil produsere de materielle verdiene i dette samfunnet.

På dette grunnlag vil jeg reise kampen mot alle de som dømmer oss nord og ned, som bare snakker om "det nye". Dette gjelder stat, borger-skap, men også ensidigheten på arbeider-

konferanse og sommerleire. Der var parolen: kvinne i offentlig sektor, vi vil bli like usynliggjort som kvinnene er vant til.

På dette grunnlag må vi reise den ideologiske kampen mot at vi er subsidierte snyltere og tilhører historiens skraphaug.

På dette grunnlag må våre arbeidere stille seg som målsetting å bli intellektuelle. I første omgang betyr dette å delta på partiskolen.

På dette grunnlag må vi kreve av småborgerkapet i partiet at de interesserer seg for oss og tilfører oss sine kunnskaper.

På dette grunnlag må vi arbeide med de nye grupper, ikke kaste de gamle overbord.

GRUNNORGANISASJONENE

Siste årsmøte og landsmøte stillte grunnorganisasjonene på dagsordenen. Landsmøtets parole var: Gjør grunnorganisasjonene til politiske og taktiske sentre.

Hva ligger egentlig i denne parolen og var den rett stillt? Slik den har vært tolket hos oss har parolen vært å lage politikk på hvert sitt område. I en situasjon der partimedlemmene driver på hvert sitt felt, har dette både vært vanskelig og bidratt til å øke oppsplittinga.

En måte å samle partiet på er å si at linja for sjølstendighet var feil, at partiavdelingene må bli utøvere av den sentrale politikken, KK, partidebatt.

Jeg tror denne retninga er rett, men samtidig må vi ha sjølstendige avdelinger som jobber kollektivt.

Jeg foreslår derfor følgende:

1. Partiavdelingene og hvert enkelt medlem må først og

fremst være kommunistisk, dvs. gjøre sin innsats innenfor partiets plan og bidra til å løse hovedoppgaven.

2. Partiavdelingene og hvert enkelt medlem må detinere sitt område og sitt omland og ta ansvaret for utviklinga her. I dag skjer Scan-Rope-nedleggelse og innskrenkninger på sykehuset uten at avdelingene ser dette som sin oppgave. I dag jobbes det få plasser systematisk med folk som skal knyttes direkte rundt avdelinga.

3. Dette er grunnlaget for en kollektiv stil i avdelinga. Samtidig må det jobbes inn som en metode. At folk settes to og to på innledninger, utredninger og oppgaver og at lagsstyret trekker med enkeltmedlemmer.

Når dette skal gjøres, må avdelingene være klar over at oppsplittinga er et resultat av den oppsplittinga som skjer i samfunnet forøvrig. Dette gjør at kampen for å samle partiet blir ganske hard.

VÅRE MULIGHETER

Noen kamerater mener at vi ikke har noen mulighet til å bety noe i den tida som kommer, at utviklinga er imot oss og vi vil gå i oppløsning.

Andre mener tida er inne for å sette i gang maskineriet, at det gjelder å treffe planken, så kan vi få stor oppslutning, eller at vi må lage et konkret sosialismeprogram nå.

Jeg tror partiet vil makte den tida vi går inn i. Vi har de best skolerte folka med mest organisasjonserfaring, vi har igjen kommet med i debatten om framtida og det ser ut til at vi greier KK-kampanja. Folk er ikke så sløve som noen tror, set på Thatchers besøk. Vi har en viss basis i arbeiderklassen og kvinnebevegelsen.

Samtidig tror jeg det blir en hard tid og at muligheten for stor framgang ligger litt fram i tida. Borgerskapet er på offensiven og oppsplittingsa er en objektiv følge av den nye tid. Men på et tidspunkt vil det utkrystallisere seg en ny arbeiderklasse og den gamle vil være omstilt. Denne arbeiderklassen vil stå i samme motsetningsforhold til borgerskapet som før og vil få stadig nye grupper småborgere inn.

Vår oppgave blir å knytte til oss de enkeltpersonene som nødvendigvis vil stille spørsmålstegn ved den nye tid, olde partiet samlet og utforme en litikk for framtida. Makter vi sette vil vi framstå som det eneste selle alternativ for forandring.

et stilles større krav, men det er mulig. Under overflata graver kapitalismen sin egen grav.

ORSLAG TIL VEI Å GÅ

- **PRIORITER PARTIET.**
 - a) KK og rekruttering.
 - b) Hold fast på partiskolen og teoretisk debatt.
- **POLITISK KAMP FOR ARBEIDERKLASSENS LANGSIKTIGE, OBJEKTIVE INTERESSER.** Normalarbeidsdag, 6-timersdag, økonomisk politikk, Sør-Afrika og fri og uavhengig fagbevegelse.
- **PRIORITER KVINNEFRONTEN OG UNGDOMMEN.**

ETTE BETYR:

TERK LEDELSE SOM PRIORITERER ORGANISASJON; REKRUTTERING; KK; ØKONOMI OG EKRUTTERING. KVINNEANSVARLIG OG UNGOMSANSVARLIG I LEDELSEN + POLITIKERE PPTATT AV KVINNE OG ARBEIDER.

EN ARBEIDSFORM DER PARTIETS FORSKJELIGE DELER JOBBER SAMMEN.

AVDELINGER SOM SETTER PARTIETS POLITIKK UT I LIVET OG TAR ANSVAR PÅ SITT OMRÅDE.

MEDLEMMER SOM JOBBER UT FRA HELEHETEN.

BALANSE I UTVIKLINGA AV TEORETISK OG POLITISK KAMP.

SPØRSMÅL

1. Har den tradisjonelle arbeiderklassen noen framtid a) i Norge? b) i partiet?
2. Hva betyr det å utvikle din avdeling til politisk og taktisk senter på sitt område? Er det rett, andre forslag?
3. Hvordan vil det gå med AKP framover?

HUSKELISTE FOR AVDELINGA

1. NOMINER. SØRG FOR AT DET KOMMER INN SJØLVURDERINGER FRA DE NOMINERTE I DITT LAG!
2. TA STANSPUNKT I SAKER PÅ SPØRSMÅL, SEND INN!
3. KORRIGERING, UENIGHET PÅ ANDRE SAKER FRA AVDELING ELLER ENKELTMEDLEM LEVERES INN SKRIFTLIG!
4. TA STANDPUNKT TIL PLAN, VEI Å GÅ.
5. VELG DELEGAT!

NÅR ??

- 1 og 2 : Nå
- 3 : Etterhvert
- 4 og 5 : Neste runde (viktigst)

GEIR

NORMALARBEIDSDAGEN OG GJENNOMFØRING AV ARBEIDSTIDSFORKORTELTSEN

Som de aller fleste skulle vært informert om, ble det avholdt et møte på P-14 den 17.9 med tema normalarbeidsdagen og gjennomføringa av arbeidstidsforkortelsen. Det var skuffende dårlig oppmøte, bl.a. var hverken lærere eller sjukepleiere tilstede. Som grunnlag for diskusjonen ble det holdt to innledninger, ei om normalarbeidsdagene / 6-timersdagen, og ei om det konkrete som skjer rundt omkring når arbeidstidsforkortelsen skal tas ut.

Diskusjonen etterpå ble delt i 3. Det første som ble tatt opp var hva normalarbeidsdagen egentlig er, hvordan vi definerer dette uttrykket. Konklusjonen på dette ble følgende:

Du jobber et visst antall timer pr. dag innenfor et visst tidsrom på dagen. Arbeider du lenger tid, skal du ha overtidsbetaling, arbeider du utenfor tidsrommet, skal du ha u-lempetillegg.

Det andre som ble diskutert var hvordan skiftarbeidere skulle ta ut arbeidstidsreduksjonen. Her var og er det uenighet på spørsmålet om det er mulig å ta ut arbeidstidsforkortelsen daglig v.a. skift og turnusordninger. Ada Crane, leder for Oslo krets av Norsk Sykepleierforbund mener at forkortelsen må tas ut daglig (KK 15.9), mens lederen for foreninga på Hallsetheimen har gitt uttrykk for at dette ikke går an å få til.

Det tredje som ble tatt opp var hvordan vi skulle jobbe med dette framover. Det ble bestemt at for skjellige utvalg + RV skulle stiller med en person hver for å få igang noe vi kan kalle et samordningsutvalg. Dette ble gjort på grunnlag av at flere utvalg opplyste om at de hadde folk å sette av til dette. Det ble videre bestemt at det skulle lages et tillitsmannsopprop forholdsvis raskt, og det er sannsynlig at det blir laget en løpeseddel når dette utvalget har fått samlet seg og diskutert hva som videre bør/må gjøres. Ellers kom det opp endel andre forslag til hva som kunne gjøres, som utvalget må se på. En viktig del av dette arbeidet framover blir å bruke RRV aktivt, de er med på et slikt opplegg med oppfølging, intervjuer osv.

Til slutt: når folk skal ut/er ute i diskusjon om hvordan forkortelsen skal tas ut, er det viktig/avgjørende at argumentasjonen bygger på forståelsen av 6-timersdagen og kvinnfolks situasjon. Ellers blir det uhyre vanskelig, om ikke umulig, å forklare hvorfor arbeidstidsforkortelsen skal tas ut daglig.

Reidar

KRIG, ANGAR DET OSS ?

Jeg tilhører dem i partiet (en minoritet?) som fortsatt regner en stor-krig mellom supermaktene som høyst sannsynlig. Og at en slik krig vil føre til okkupasjon av Norge, og fare for vår videre eksistens som nasjon. Vår fortsatte eksistens som et eget folk vil faktisk være avhengig av vår evne til å føre folkekrig.

Mao skriver at den viktigste måten å lære å drive krigføring, er å drive krigføring. Enig, men her er jo mulighetene begrenset. Dessuten kan det ikke skade med litt kunnskaper før det smeller løs.

AKP har, i de siste årene, utviklet kontakter med den revolusjonære bevegelsen på Filippinene, bl.a. med Den Nye Folkehæren (NPA).

NPA har omtrent 20.000 soldater under våpen, og var helt avgjørende for Marcos fall. I dag er de i forhandlinger med president Aquino, der de krever viktige innrømmelser for å legge ned våpnene (jordreformer osv.).

NPAs linje bygger i stor grad på Maos prinsipper for folkekrig. Samtidig har de utviklet politikken slik at den passer for Filippinene.

Viktige prinsipper fra Mao:

1. Folkehæren bygges på landsbygda, og de store byene innringes fra landsbygda.
2. Krigen deles i 3 faser: Strategisk defensiv - folkehæren er svak. Likevekt mellom folkehær og fienden. Strategisk offensiv - folkehæren har overtatt initiativet.
3. Politikken leder geværet.

Disse punktene er gammelt nytt for alle som har lest endel om folkekrig. Hva er det nye hos NPA?

1. Et sterk understreking av at militær oppbygging krever at området er politisk konsolidert. Politisk konsolidering går forut for militær virksomhet. Leser man Mao skikkelig, så er jo ikke dette nytt. Men for oss er det likevel et viktig understreking.
2. Den legale og den illegale kampen er gjensidig avhengig av hverandre. Legale kampformer må utnyttes maksimalt.
3. Bybefolkninga er en viktig del av fronten. Bygerilja benyttes.
4. Folkehæren må bygges opp jamt over hele landet. Spesielt sterke områder ville raskt tiltrekke fienden. Jamm oppbygging og spredning av styrkene.
5. I begynnelsen er det umulig å bygge permanente baseområder, bl.a. pga. geografiske og kommunikasjonsmessige forhold.

Les mer om dette i Røde Fane 2.85: FOLKEKRIG MOT MARCOS.

NPAs framgang tyder på at kartet deres stemmer brukbart med virkeligheten på Filippinene. Så er det opp til oss å finne ut hva som er brukbart for oss, og hva som må forkastes/justeres utfra norske forhold.

Mao råder oss til å: studere lovene for krig, studere lovene for revolusjonær krig, studere lovene for revolusjonær krig i Norge. Les: Mao: Hvordan skal vi studere krig. Mil. skrifter i utvalg. Oktober-78, side 89-103.

Fortsettes s. 6

K R I T I K K A V

N O M I N A S J O N S K R I T E R I E N E

Dette er et forsøk på å få igang en diskusjon om hva som skal legges til grunn ved valg av ledelse.

TEORETISK/POLITISK NIVÅ:

For det første: Spar oss for slike flåsete kommentarer som "skoleflinke menn" i resten av diskusjonen.

Dette er en vulgarisering og under-vurdering av kvinner og arbeidere når det gjelder muligheten for teoretisk tilegnelse. Ut fra forslaget skal disse gruppene vurderes ut fra erfaring, og ikke i forhold til sitt teoretiske og politiske nivå. Jeg mener kvinner må overbevises om at det er viktig å studere, istedet for å bare bli vurdert ut fra praksis. Arbeiderne har vi lett for å under-vurdere m.h.t. å kunne tilegne seg teori. Jeg mener det er helt andre ting enn studiere og krav om dette som gjør at vi har for få arbeidere i partiet. Dette skyldes bl.a. at de kameratene som var ute blant arbeiderne etter hvert har blitt små-borgere eller studenter.

MASSELINJE:

Hvordan skal vi i kadervurderingene få noen hjelp av det som står i forslaget på dette punktet? Jeg mener at iet vitner om egne mangler i synet på masselinje slik som dette er skrevet. Det er klart at det er nødvendig og riktig å ta med resultater fra KK og rekruttering i vurderinga på dette punktet. Det er ikke noen motsigelse i godt arbeid på disse områdene og det å fungere godt overfor folk og lytte til det de har å si. Kriteriene må klargjøres på dette punkt. Skal KK-arbeid, som er vår hovedoppgave nå, ikke vurderes, bare rent "sosialt" samvær? Hvilken tolkning skal vi bruke i vurderingene.

KLASSESTANDPUNKT:

Du kunne spart oss for innledningen. Men vi har tatt deg alvorlig til tross for denne. Når valgkomiteen har vanskelig for å si noe konkret om dette, burde dere kanskje ha sett på tidligere definisjoner av begrepet. Her har egen klassetilhørighet stor betydning, noe du ikke nevner i det hele tatt.

Men småborgerskapet i partiet må også få sjansen, og ikke bare utfra sin klassebakgrunn, men i forhold til ideene sine. Jeg mener klassebakgrunn har fått altfor stor plass i forslaget. Det er først og fremst folks tanker og syn på arbeidere som eventuelt også kan endre en små-borgerlig varemåte.

Ingen i partiet vil endre stilen, dersom ikke dette blir gjort til et spørsmål om være/ikke være for arbeidere. Jeg mener dette ikke har kommet på dagsorden ennå. Hvor ble det av arbeideropprøret?

Klassetilhørighet i dag? Hvordan skal vi vurdere klassestandpunktet til kamerater som har vært arbeidere i opptil flere år, men som iløpet av den siste tida har blitt småborgere og studenter. Hva slags syn har disse på arbeiderklassen som sjøl ikke kan tenke seg å være en del av denne? Det finnes ledige jobber i dag, så mulighetene er til stede uten å måtte gå arbeidsledig!

KVINNESYN:

Skal bare menn ha med dette i vurderingene sine? Kvinnene må også vurderes i kvinnepolitiske spørsmål, om de overhører andre kvinner i diskusjoner eller om hun har vært flink til å hjelpe andre kvinner fram. Det er ingen lovmessighet at kvinner ikke bruker de samme herskertechnikker som menn. Kvinner har også lært dem.

AKPs. s. 16

HVA SKAL VI MED AKP ?

1. Folket i Norge trenger ikke et kommunistparti der alle medlemmene er kjent, der forbindelseslinjer, ledelse etc. er kjent. Det vil i tilfelle ikke kunne lede noen revolusjon eller folkekrig, og er i realiteten bare bortkastet tid / krefter idag.

2. M-L-partiene i Vesten har gått nedover. I Sverige har partiet blitt sosialdemokratisk. Vår betydning for revolusjon / krig vil ikke blir særlig større enn disse partiene, hvis vi ikke tar konsekvensen av de analyser vi gjør / vedtar. Med å ta konsekvenser mener jeg bl.a. at vi organiserer oss slik at vi i alle fall kan ha håp om å spille en rolle i folkekrig eller revolusjon.

3. Det er viktig at vi har gjort og gjør mye i den daglige kampen i Norge. Bl.a. kvinnekampen, lønnskamp, faglige rettigheter og solidaritetsarbeid. en hvis vi blir feid av banen ved en revolusjonær situasjon / okkupasjon pga. manglende sikkerhet, manglende organisering for denne situasjonen, vil historias oppsummering bli at vi ikke tok de egentlige oppgavene våre alvorlig.

TRENGER VI ET KOMMUNISTISK PARTI I NORGE ??

For et spørsmål vil du kanskje si, men er det det? Hvis vi ser på dagens Norge, er det mange "små" angrep på folk som vi som kommunister kan sysle med. Men folk har det stort sett bra (i forhold til resten av verden) og ser ikke noen behov for revolusjon i Norge. (De ser vel stort sett ikke revolusjon som løsninga i resten av verden heller). Og for å jobbe med folks daglige problemer, sjukehusplasser etc. trenger vi ærlige progressive, men ikke noe kommunistisk parti.

Med kommunistisk parti mener jeg da et parti som:

1. Bygger på marxismen-leninismen.
2. Har som mål å opprette et sosialistisk samfunn i Norge (kommunisme på lang sikt).
3. Organiserer seg ut fra de krava dette framtidige målet krever, med bl.a. en skjult organisasjon, hemmelig ledelse etc.

Som sagt; dagens Norge krever ikke en sann organisering. Det vil være nok med en åpen (RV ?) organisasjon som også er mer effektiv og mer "demokratisk" - i alle fall i massemedias øyne.

MEN er det sannsynlig at dagens norske paradisi vil vare evig, eller i alle fall i 100 år til?? Jeg kan ikke gå inn på alle argumenter mot dette, men vil bl.a. vise til noen bøker som mange har lest og syntes var bra. AKPs prinsipp-program, Pål Steigans "På den himmelske freds plass" og Tron Øgrims "Grisen før jul". For leselystne kan i tillegg nevnes: Microelectronic and society - a report to the club of Rome, The Third Wave (Toffler) mm.

Vi har en diskusjon her i distriktet (i alle fall sto motsigelsene på konferansen om arbeiderklassen og framtida) bl.a. om den nye teknologiske utviklinga vil skape masse nye arbeidsplasser, er det en ny teknologisk revolusjon i det hele tatt; hva slags virkning vil den teknologiske utviklinga vi nå er oppe i få for det norske samfunnet og verden forøvrig.

Ifølge Tron Øgrim (i et intervju med Radio RV om Belgia) blir argumentet vi hører om at denne teknologiske utviklinga vil skape masse nye arbeidsplasser, i Belgia møtt med: "HVA? - det sa man her også, for 10 år sida". Arbeidsløsheten er kjempestor og arbeidsmiljø (inkludert arbeidstid, faglige rettigheter etc) er drastisk forverra. Ting som var helt utenkelige, ja latterlige, i Belgia for 10 år sida, er realitet i dag. OG, det i et land der arbeiderbevegelsen sto lika sterkt som i Norge, og har mer militante tradisjoner enn her. Når vi legger til at Norge ligger svært dårlig an i forhold til resten av "Vesten" mhp "vekst-næringer" som data o.l. Vi har mye tungindustri (smelteverk, skipsverft, gruver, tradisjonell industri etc) i forhold til folketallet. Og det er svært mye av denne virksomheten som blir rasjonalisert eller utkonkurrert i den teknologiske utviklinga vi er inne i nå. I tillegg veit vi at "data-revolusjonen" legger grunnlag for å rasjonalisere kontorjobber, kommunikasjon og i det hele tatt store deler av servicenæringene. Dette vil sjølsagt, akkurat som den opprinnelige "industrielle revolusjon" ta noen til-år, men det er ingen grunn til å la seg lure av at det ikke har skjedd alvorlige forsøk på å rasjonalisere ennå. Det menneskelige grunnlaget er ennå ikke tilstede, store masser med folk som er oppflaska med datamaskiner, som ser dem som naturlige deler av sin hverdag, men vi kan vel ikke se bort fra at de kommer - snart?

Der vi fortsatt opplagt vil trenge folk, er omsorgsarbeid mm, men sånn det ser ut for meg, virker det ikke som om kapitalismen er særlig interessert i å utvide sysselsettinga i denne sektor i særlig grad (tvært imot er det vel her noen av de hardeste angrepa settas inn). Den industrielle revolusjon skapte mange nye arbeidsplasser. Vi kan diskutere om dette vil skje i den utviklinga som foregår nå også, men jeg er av dem som er skeptiske til det. Bl.a. fordi det spekteret av arbeidsoppgaver som nå gjennom data, geneteknikk etc. kan gjennomrasjonaliseres virker nesten altomfattende. Den økte produksjonen som trengs

(bl.a. data-utstyr) pga. utviklinga nå, kan allerede i utgangspunktet automatiseres. Og som sagt - Norge ligger allerede nå dårlig an i konkurransen om mange av de nye produksjonsområdene (og det er vel begrensna hvor mange jern & metall-arbeidere som kan omskoleres til å bli dataingeniører?).

Og i alle fall: Den industrielle revolusjon førte i første omgang til svært store og smertefulle omstillinger for folket og samfunnet. Store sosiale revolusjoner fulgte i dens kjølvann - vil det samme skje nå?

DET SKJER ALDRI HER.

Som sagt tidligere har utviklinga i Belgia gjort at kåra for arbeiderklassen er drastisk forverra på under 10 år. Har vi grunn til å tru at det samme ikke vil skje i Norge? (om enn noe seinere). "Er gud norsk og verden bare en liten del av Norge" som T. Øgrim sier. Er det noen trekk i norsk utvikling som skulle tilsi at Norge ikke går samme vei som resten av "Vesten" - eller at borgerskapet ikke forbereder seg på denne utviklinga? Hva er de stadig sterkere krav om å bedre konkurranse-evnen et uttrykk for? Og hva fører de til? Hva med arbeidstider, faglige rettigheter og immunitetspolitisk råd? Hva slags trekk er det vi ser i den stadig forråinga av samfunnet? Voldsvideo, økt antall voldsforbrytelser. Menneskeverdet blirsatt stadig lavere. Man så det samme i Hitler-Tyskland, grunnen ryddes for fascisering.

Nylig blei det avslørt at 900 politifolk hemmelig er spesialtrenet til å kunne møte Spetznaaz-styrkenes indre undergraving (dette i tillegg til den såkalte Beredskapsstyrken - "Terrorpurken"). Det er ingen grunn til å tru at dette ikke er en kraftig styrking av borgerskapets voldsapparat i påvente av hardere tider. Det er mulig at borgerskapet venter en sovjetisk invasjon, men grunnen til at politiet og ikke Heimevernet læres opp, er nok at de også skal kunne brukes til eventuell indre "uro".

EN SOVJETISK INVASJON JA - ER DET SANNSYNLIG - MULIG ?

Vi har lenge sagt at det går mot en verdenskrig. Både på grunnlag av generell teori, og av studier av virkeligheten, rivaliseringa mellom USA og Sovjet. Analysen som konkluderte med krig innen 1985 var feil, men betyr det egentlig at det ikke er sannsynlig med krig i det hele tatt? Styrkeforholdet idag er vel slik at på kort sikt er ingen av supermaktene tjent med en storkrig (ingen garantier gies). Sovjet prøver å flytte fram sine posisjoner sakte men sikkert - dels militært, dels politisk. USA prøver å styrke sitt angrep. Det pågår en debatt bl.a. i "Materialisten" om Sovjet egentlig svekkes i forhold til USA - er dette sant? I alle fall er det sann at Sovjet har svært stor oppslutning i frigjøringsbevegelser og blant progressiver rundt om i verden - det fikk vi se bl.a. på Kvinnekonferansen i Nairobi. Sovjets flåteprogram går ufortrødent videre, mens f.eks. England har hugget opp flere av de båtene som gjorde "Falklands-krigen" mulig. USA har også problemer med sin flåte. Hva med utviklinga i Latin-Amerika - vil ikke det føre til at USA blir svekka, eller i det minste mer "opptatt", mindre i stand til å gjøre noe i Europa, Afrika eller Asia. Gjeldskrisa - vil vel i større grad ramme USA enn Sovjet, økonomisk og politisk. Og hvordan vil datarevolusjonen påvirke styrkeforholdet, samarbeidet og konkurransen mellom USA, Japan og EEC? Vil ikke krisa i kapitalismen få store konsekvenser for muligheten og sannsynligheten for krig?

Jeg har ikke sagt noe særlig om 3. verden problematikken (sult, gjeld, forurensing, økologi o.l.). Dette vil virke inn på situasjonen i verden og Norge i løpet av de nærmeste 10-åra.

VEL, HVA SÅ ?

Vi kan sjølsagt sette oss ned og håpe at: dette gjelder ikke oss - i Norge vil alt fortsette som før. Her har jo ikke noe skjedd de siste 50 åra, så hvorfor nå - GUD er jo, tross alt, norsk.

Vi kan også prøve å analysere hva dette vil bety for oss og Norge, og i alle fall få 3 alternativer: hvis vi ser 20-30 år fram.

1. fortsatt borgerlig demokrati - 10 år, 30 år, evig? Gode tider, "arbeid til alle".
2. krig, okkupasjon fra Sovjet.
3. et samfunn med kraftig arbeidsløshet, økonomisk krise og fascisering (hvis opposisjonen er sterk nok).

Men kan vi tenke så langt - vi har problemer nok med 1 år av gangen. Og hva vil det eventuelt bety for oss??

Hvis vi virkelig ønsker revolusjon i Norge, må vi ta på oss oppgaven å eventuelt lede den, eller lede en folkekrig mot en sovjetisk okkupant. Kan vi ha noe håp om det hvis alle (les: SIPO, KGB) veit navnet på alle medlemmene, veit hvem som er avdelingsledere, hvem som sitter i DS, hvem som er daglig ledelse - i det hele tatt kan arrester/skyte alle som har ledende oppgaver. Hvis de da ikke flykter "på landet" eller går i dekning. Og hvor skal de eventuelt gå i dekning eller flykte - hvordan skal de overleve, få mat? Er det noen vits i å bare overleve, vi må vel kunne gjøre noe - organisere folk? Men hvordan skal vi ha håp om det hvis bare de flykter? Vi må ta imot oss på landsbygda - der vi aldri har satt en fot på forhånd?

På den andre sida: Hvis alle skulle være skjult, bare 1 eller 2 stå fram som AKPer - noen få selge KK - ville vi da få noen oppslutning for våre politiske linjer? vil det da være noe politisk grunnlag for folkekrig eller revolusjon?

Vi må altså tenke flere utviklingsalternativer samtidig, og se hva krever de, og kan kravene eventuelt forenes? Og hva må vi legge hovedvekt på ut fra de faktiske forholdene i Norge i dag?

Direktivet om legalt/illegalt arbeid streker opp at vi skal ha 3 kategorier medlemmer. 2 store deler og en liten gruppe 3. →

Jeg mener at med en slik organisering kan vi utnytte mulighetene i dagens borgerlige demokratiiske samfunn omtrent fullt ut. I tillegg kan vi gjøre et visst minimum av forberedelser til de endringer framtida vil bringe. Skal disse kategorier bli reelle krever det at vi bedrer sikkerheten i partiet. Dette kreves også (og kanskje først og fremst pga.) hvis vi skal ha håp om at ikke alle forbindelseslinjer, alle ledere etc. skal være kjent for fienden.

Kaderfostring og spesielt økt sjelstendighet blir også viktige trekk i en plan for framtida.

Jeg stopper her - håper det har gitt oss litt å tenke på. Skal vi leke politikk eller virkelig forberede oss på "kvalitative endringer"?

Orvar,

P.S.

SIKKERHETSPOLITIET FINNS DET? UTENOM I DRØMME?

Man kan spørre seg om vi trur det, på tross av P.M.Lysetøl-saken, avsløringer i bøker som "Mullvarpene", Haugelandboka, bøker av C.C. (han i Morrabla'). På tross av hva vi ser i Sverige, bl.a. med Palme-mordet, I.B.-affæren o.l. For vi fortsetter jo ufortrødent som om arkiver, overvåking o.l. ikke skulle gjelde oss. En kamerat fra distriktet var 4 mnd i Libanon - et land i krig, da de skulle dra derfra ble kameraten arrestert. Politiet / militæret hadde oversikt over alt de hadde gjort, hvor de hadde vært etc. Trur vi at norsk politi er så mye dummere? Ved revolusjonære situasjoner i land i 3. verden har hele kommunistpartier omtrent blitt utrydda, trur vi at borgerskapet i Norge ikke forbereder seg på samme måte??

FORTSATT FRA S. 12

NOMINASJONSKRITERIER

Dette punktet i forslaget er et uttrykk for at kun menn i partiet er ansvarlige for kvinneundertrykkinga i partiet!

INTERNT/EKSTERNT:

Definisjonen på internt eksternt er veldig forvirrende. Kan det være riktig å si at arbeidet med KK er internt arbeid? NEI. Godt arbeid i avdelingene som gir grobunn for entusiasme og økt politisk innsats eksternt, kan heller ikke karakteriseres som entydig internt. Jeg ser en klar forakjell i syn på partiets viktighet i dette punktet. Motsegelsene i DS går sannsynligvis dypere enn det som punktet gir inntrykk av.

Hvis RV, kvinnearbeid og fronter er B-laget i partiet, ja da må nominasjonskomiteen ha jobba etter helt

andre planer i de 2 siste åra enn de vi har fulgt. Det dere kaller eksterne saker, har vært hovedoppgaver for partiet i store deler av perioden: RV i 85, budsjettkamp høst-85 og KK i år (ekstern, mener jeg). Det er planene våre og kameratenes praksis som eventuelt gir oss resultatet A- og B-lag.

Jeg synes ikke dette punktet kan trekkes inn i vurderingene slik som det står her.

Men uten internt, ofte slitsomt arbeid med organisasjonene blir det verken RV, KK, frontarbeid eller kvinnepolitikk.

TIL SLUTT:

Jeg håper at menn som er småborgere blir vurdert like seriøst som kvinnelige småborgere.

For a.l. - Mette.

Kr. 20,-

bestillingsnr.: AK-8602

**KJØP,
LES,
DISKUTER
FORSLAG TIL NYTT**

ARBEIDS- PROGRAM

AKPmi

**REVIDERT, MEN
IKKE
REVISJONISME.**

(ENDA ER DET Plass til mer stoff - så bare skriv)

Klassekampens siste nummer

Her kommer mor og far
med barnevogna halvveis full
av lille Jo
og halvveis full
av Klassekampens siste nummer.
Søndag.

Dag for frokost uten hastverk
for ei langsom pipe
og for raust med tid til prat
tolv hele timer
som nesten likner frihet.
Det banker.

Henning bryter opp fra pipa
og han og Solveig, ungene
går ut på trappa.

«Nytt nummer? Fint!
Hva skriver de om denne gangen?»
Om folkets stemme
klar og skarp igjennom larmen: NEI!
Om at saktmodighet tar slutt
og hvite engler klytter nevna.
Om røde kor
som møter karene på vei til jobben
med klaisens egne morgenmelder.
Raust med tid til prat.
De blir, og finner flere tegn
som varsler om at mandag ikke alltid
skal være som en halvt bedøvet verk
på bunnen av en søndag.

Det skummer.
Mor og far går videre
med barnevogna halvveis full
av Klassekampens siste nummer
og halvveis full
av lille Jo
heft full
av folkets lyse framtid!

*Skrevet av Kjersti Ericsson i 1978. La
det stå som en inspirasjon i arbeidet
med Nye Klassekampen av 1986.*

Oktober

bokhandel

Kongens gt. 29, tlf. 522555

som er verd å kjøpe —

NYE BOKER

STUDIER

POLITISK ØKONOMI KAPITALISMEN

- Jon Ivar Elstad / Harald Minken.....KR. 90,-

ARBEIDSPROGRAM , AKP ml..... KR. 20,-

ANNET

STATISTISK ÅRBOK 1986.....KR. 50,-

ARBEIDSLØSES BUSS 84

- Roger Johannesen.....KR. 40,-

PAKKIS - Khalid Hussain.....KR. 128,-

DAGBOK FRÅ KONGENS RÅD

- Jens Haugland.....KR. 149,-

ROGER, GULT - Espen Haavardsholm...KR. 158,-